

OPIEKUN KATOLICKI

Rocznik XIX.

W pracy i oświacie, przyszłość nasza!

Nr. 34.

Gliwice, (Gleiwitz), dnia 20-go Sierpnia 1892.

„Opiekun Katolicki,“ (dawniej „Gazeta Górnośląska“) wychodzi raz na tydzień co sobotę. Przedpłata kwartalna wynosi na pocztach jak i dla miejscowych 60 fenygów, w Austrii z przesyłką 50 centów; w Ameryce pół dolara. Listy nadsyłać należy franko pod adresem: Redakcja lub Ekspedycja „OPIEKUNA KATOLICKIEGO“ w GLIWICACH (Gleiwitz Pfarrstrasse 20). Za ogłoszenia płaci się od wiersza petytowego lub zajętego miejsca 20 fen.

Ogłoszenia przyjmuje Ekspedycja i Administracja „Opiekuna“ w Gliwicach jako też i we Wrocławiu Rudolf Mosse, oraz Haasenstein i Vogler w Berlinie i Hamburgu. — W Warszawie Rajchman i Fremdler, ulica Senatorska Nr. 22. — W Frankfurcie n. M. Daube i Comp. — W Paryżu i na całą Francję A. Sławiński, Paris, Rue Véselèy Nr. 3. — Rękopisma nadesłane Redakcyi nie zwracają się, lecz bywają niszczone. — Tłumaczenia uskuteczniają się bezpłatnie.

Gliwice, 19-go Sierpnia.

O środkach przeciw socjalistycznej agitacji,

mówił pan Panieński na zjeździe przemysłowców w Poznaniu 8-go bm., wykazawszy zgubne cele socjalistów, i tak w końcu się odezwał:

„I co my na to, my obywatele wierni Kościołowi i konstytucyi? Ażaliż nie należałoby się im odpowiedzieć w ten sposób, w jaki oni nas prowokują? Nie — Panowie — my krwi, krwią gasić nie będziemy. My słuchamy władzy — a naszą władzą Kościół i monarchia.

Ojciec św. Leon XIII wydał list pasterski 15 października 1890 r. w którym między innymi powiada:

Agitacje socjalistów są w rzeczy samej niebezpieczeństwem grożącym obecnemu ustrojowi społecznemu zupełnym przewrotem. Niebezpieczeństwo zwiększa się w miarę sił, jakie zorganizowali, w miarę agitacji, jaką rozwinęli. Dla tego nam łączyć i jednoczyć się trzeba jak najenergiczniej, by wzrost socjalizmu powstrzymać, by mu zwycięstwo udaremnić. Najzbawienniejszym zaś środkiem przeciw ich zuchwałej agitacji jest religia i Kościół — bez których i najlepsze prawodawstwo i najwzorowsze sądownictwo a nawet i siła zbrojna ostać się nie mogą.

Siłą religii pokonane zostały dzikość i bestyalność barbarzyńców w czasie wędrówek narodów. Religia i dzisiaj roznamietnione masy i niezadowolone tłumy ludu skutecznie, zbawiennie

w granicach prawa utrzymać, a zbłąkane umysły na drogę prawdy sprowadzić może.

I w rzeczy samej religia i Kościół, to strażnica, na które — przywódcy socjalizmu najpierw uderzyli, których nam namówili, przy których nam kupić się należy.

Słuchajmy Kościoła, wypełniamy jego przykazania. Przecież Kościół świat uszczęśliwił. Przecież Kościół położył fundamenta pod gmach życia społecznego, stworzył cywilizację, a przesładowany, przetrwał najokropniejsze nawałnice i zwyciężył, bo stawiony na opoce, której bramy piekielne nie przemogą.

Kościół stworzył szczęście w rodzinie, nauczył nas bojaźni pańskiej i miłości wzajemnej. Nie pożądam żony bliźniego twego, ani wolu, ani osła, ani rzeczy żadnej, która jego jest. Tem jednym przykazaniem, objęte prawie całe prawodawstwo i cywilne i karne, a to przykazanie każe nam Kościół codziennie powtarzać przy pacierzu.

Słuchając Kościoła, wypełniać będziemy chętnie obowiązki życia codziennego. Módl się i pracuj — otóż to kardynalna prawda, którą nam kapłani głoszą. Na modlitwie i pracy budujemy nasze ogniska domowe a zostanie w domu zawsze dobrobyt, a nie będzie miała przystępu do nich ani nędza, ani bieda, a tem mniej szatan w postaci agitatora socjalisty.

Ojciec św. i Biskupi zawsze brali gorący udział w prawodawstwie i starali się zawsze pośredniczyć na dobro maluczkich. To też nasz

Najjaśniejszy Król i Cesarz Wilhelm II objawszy rządzą — za poradą Biskupów stworzył na zasadach chrześcijańskich całą moc praw nowych li tylko dla dobra robotników. Znane nam wszystkim kasy na wypadek choroby, skaleczenia, starości, inwalidztwa, znane rozwieszane po fabrykach regulamina, które zakazują pracy nocnej, zatrudniania dzieci we fabrykach z uwzględnieniem kobiet, znane nam prawa przeciw lichwie. A wszystkie te prawa mają na celu dobrobyt robotnika, bo dobrobyt chroni go od najniebezpieczniejszych namietności, jakimi są nieżyczliwość, zazdrość i nienawiść ku klasom tylko na pozór lepiej postawionym.

Dla tego miejmy zaufanie do pracodawcy — szacunek do władzy, miłość do monarchy — a nie damy się niedorzecznymi agitacjami sprowadzić na błędne drogi pogańskiego socjalizmu.

O kołtunie.

(Plica polonica — Weichsel-Zopf.)

(Ciąg dalszy)

Trzecie zdanie o istocie kołtuna.

Wszyscy uczeni i sumienni badacze kołtuna od najdawniejszych czasów zgadzają się na to, że pochodzi on z choroby całego ciała ludzkiego, nie tylko głowy. W tem tylko nie wszyscy są zgodni, do jakiego rodzaju chorób ją zaliczyć i w czem właściwa istota choroby tej polega.

1. Jedni, jak sławny lekarz Marcinkowski w Poznaniu w pierwszej połowie tego stulecia

Czterosetna rocznica wyjazdu

Kryštofa Kolumba

celem odkrycia nowej części świata przypadła w środę 3-go sierpnia.

Cały świat dzisiaj zajęty tą rocznicą. Ojciec św. Leon XIII ogłosił Encyklikę do Biskupów, w której wykazując religijną stronę odkrycia Ameryki przez Kolumba, wzywa Biskupów Włoch, Hiszpanii i Ameryki, aby w 400 letnią rocznicę odkrycia nowej części świata dnia 12 października rb. urządzili uroczyste nabożeństwa a i Biskupom innych krajów to zaleca. Encyklikę tę podamy, gdy dzień 12 października zbliżyć się będzie. Amerykanie na uczczenie tej rocznicy urządzają powszechną wystawę w Chicago, która 12 października nominalnie a z wiosną przyszłego roku rzeczywiście otworzoną zostanie. W środę 3 sierpnia rozmaite narody w Palos, z kąd Kolumb wypłynął na wielkie morze, urządzili uroczystość okrętową. My uprzytomnijmy sobie dzisiaj, jaki to duch kierował tego wielkiego męża. Dla lepszego zrozumienia podajemy tu krótki rys jego życia.

Kryštof Kolumb urodził się między r. 1436 a 1441 ze szlacheckiej ale podupadłej rodziny genueńskiej, i to zapewne w włoskiem mieście

nadmorskiem Genua. Po wstępnych naukach w Pawii oddał się zawodowi marynarskiemu, w którym wcześniej się odznaczył wysokimi zdolnościami, nieustraszoną odwagą i znakomitemi wiadomościami w geografii, astronomii i kosmografii (opis świata.) Świetne w ciągu 14 i w początku 15 wieku odkrycia żeglarzy portugalskich, dziwne Wenecyanina Marka Polo opowiadania o Indyi, o bogatym w złoto i w użyteczne korzenie królewskie wielkiego chana, żywo zajmowały umysł Kolumba. Znaleźcie drogi do tych złotodajnych krain stało się celem całego życia jego. Ale przy tem nie miał celu z bogacenia się, lecz jedynie pragnął służyć przez to powiększeniu chwały Bożej. Chciał umóżyć oświecenie pogan pograżonych jeszcze w ciemności a nadto zebrać złota, aby tem przygotować wielką wyprawę krzyżową dla odzyskania Grobu Chrystusowego w Jerozolimie. Samo nazwisko, które nosił, i imię które na Chrzcie św. otrzymał Cristoforo Colombo niosący Chrystusa gołąb, utwierdzały go w tem przekonaniu, że jest od Boga powołany do odkrycia nowych światów i oświecenia ich światłością Ewangelii św. przepowiednię tego powołania swego i tych odkryć swoich widział w słowach Izajasza i innych proroków, oznajmujących przyszłe nawrócenie końców ziemi i zgromadzenie wszystkich narodów pod znaki Zbawiciela. I rzeczywiście, jeżeli porównujemy dzieje Kościoła katolickiego z życiem Pana Je-

zusa, te owe wielkie zagraniczne misye, które sprowadzone były odkryciem nowego świata, odpowiadają działaniu Pana Jezusa nad morzem, na granicach Zabulon i Naftalim, aby się wypełniło co jest rzeczone przez Izajasza proroka: Ziemia Zabulon i ziemia Neftalim, droga morską za Jordanem. Galilea poganów, lud, który siedział w ciemności, ujrzał światłość wielką; i siedzącym w krainie cienia śmierci, weszła im światłość, jak pisze św. Mateusz Ewangelista (4, 13—16.) Kolumb sam, chcąc właściwy cel odkryć swoich lepiej uwydatnić, zwykle w listach podpisywał się (Christum ferenti niosący Chrystusa.) I w rzeczy samej, trudno nie uznać, że dziwnie na nim sprawdziło się do pewnego stopnia znaczenie legendy, przywiązanej do imienia Kryštofora o olbrzymie przez głębokie wody przenoszącym na barkach swoich Dzieciątka Jezus, z kulą świata w rękę.

Ale jakże miał on ten wspaniały cel osiągnąć? Zwrócił się najprzód do rzeczypospolitej genueńskiej a potem do króla portugalskiego, prosząc o dostarczenie mu środków. Ale wysłano go i odepchnięto. Dopiero królowa hiszpańska, pobożna Izabela po zdobyciu Granady przyobiecała i też rzeczywiście do skutku przyprowadziła poparcie jego planów. Na trzech małych okrętach, danych mu przez rząd hiszpański 3 sierpnia 1492 r. rozpoczął z portu Palos pierwszą swoją wyprawę. Główny okręt nazwał

Uczmy dzieci czytać i pisać po polsku!

